

JOHN GRISHAM

MADEN (Gray Mountain)

Remzi Kitabevi

JOHN GRISHAM

MADEN
(Gray Mountain)

Türkçesi
Leyla İsmier Özcengiz

Remzi Kitabevi

Bu kitap bir kurgu romandır. İsim, karakter, şirket, kurum, yer, olay ve ayrıntılar tamamen yazarın hayal gücüyle yaratılmıştır. Herhangi bir kişi ya da yere benzerlik tamamen rastlantısaldır.

MADEN / John Grisham
Özgün adı: *Gray Mountain*

© Belfry Holdings, Inc., 2014
Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2015
Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan
kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Seyhan Dönmez
Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1682-7

BİRİNCİ BASIM: Eylül 2015

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 10648

Rick Hembra'nın
anısına
1954-2013
Elveda, Ace

1

EN KORKUNCU, o bekleyişti; o bilinmezlik, uykusuzluk, mide ağruları... Yan yana çalışanlar şimdi birbirlerini görmezden geliyor, kilitli kapıların ardına saklanıyorlardı. Sekreterler ve avukat yardımcıları dedikodu taşırken göz teması kurmaktan kaçınıyorlardı. Herkes bıçak sırtında, kendine “Bundan sonraki kim?” diye soruyordu. st kademelerdeki “baba” hukukçular dillerini yutmuş gibi, astlarıyla tek kelime konuşmuyorlardı. Çok geçmeden çalışanlarını kıyımdan geçirmeleri emri gelebilirdi.

Dedikodular korkunçtu. Hukuki uyuşmazlıklar bölümünden on avukatın işine son verilmişti. Aşında bu kısmen doğruydu, işten ıkarılanlar gerçekte yedi kişi ydi. Miras bölümü bütünüyle lağvolunmuş, haber doğrulanmişti. Antitröst bölümünden sekiz avukat toplu olarak bir başka firmaya geçiyordu; bu bilgi henüz doğrulanmamıştı.

İçerinin havası o kadar zehirliydi ki, Samantha fırsat buldukça dizüstü bilgisayarını kapıp dışarı fırlıyor, gidip Aşağı Manhattan’ın kafelerinden birinde çalışıyordu. Havanın güzel olduğu bir gün –Lehman Brothers’ın çöküşünün onuncu gününü –parkta bir banka oturup caddenin aşağısındaki yüksek binayı seyre daldı. Burası “Broad Sokağı 110 numara” olarak bilinirdi. st katları dünyanın en büyük hukuk firması olarak tanınan Scully & Pershing tarafından kiralanmıştı. şimdilik “benim çalıştığım şirket” diyebilirdi ama geleceğin ne getireceği bilinmezdi. şirketin yirmi ülkede iki bin avukatı vardı. Bunların ya-

rısı, New York'taki binanın 30. ve 65. katları arasına tikişmişti. Aşağı atlamak isteyen kaç kişi olduğu bilinmezdi ama Samantha kendisinin tek olmadığından emindi. Tıpkı rakipleri gibi, dünyanın en büyük hukuk firması apar topar küçülmeye gidiyordu. Serbest yatırım fonları, yatırım bankaları, sigorta devleri, Washington ve kasaba esnafına varıncaya kadar ekmek zincirinin bütün halkaları gibi, mega hukuk firmalarında da panik vardı.

On ve on birinci günler kansız geçti. On ikinci gün Samantha'nın meslektaşlarından Ben, Londra'daki kredi piyasalarında hafif bir gevşeme görüldüğü şeklinde bir rivayetten bahsedince etrafta bir iyimserlik rüzgârı esti. Borçlanmak isteyenler bir miktar nakit bulabileceklerdi demek ki. Ama öğleden sonra umutlar söndü: Haber fos çıkmıştı. Beklemeye devam edildi.

Scully & Pershing'de Ticari Emlak bölümünü iki avukat yönetiyordu. Biri zaten emekliliği yakın olduğu için hemen postalanıvermişti. Öbürü ömründe duruşma salonu görmemiş olan masa başı hukukçusu 40 yaşındaki Andy Grubman'dı. Üst düzey yöneticilerden biri olarak Hudson Nehri'ne bakan güzel bir bürosu vardı ama yıllardır orada bir nehir olduğunun farkında bile değildi. Masasının arkasındaki rafta minyatür bir gökdelen koleksiyonu dururdu. Onlara "benim binalar" demeye bayılırdı. Binalarından biri tamamlandı mı bir heykeltıraş bulup onun küçük ölçeklisini ısmarlar, hatta daha da miniklerini yaptırıp "takımım" dediği çalışanlarına zafer kupası olarak takdim ederdi. S&P'de geçirdiği üç yıl içinde Samantha'nın altı gökdeleni olmuştu ama olup olacağı o kadardı.

Grubman kapıyı kapatırken "Otur," dedi. Samantha, Izabelle ve Ben'in yanındaki boş sandalyeye geçti. Üç iş arkadaşı önlerine bakarak beklediler. Samantha Ben'in eline yapışmamak için kendini zor tuttu. İdam mangasının önünde korkudan titreyen ölüm mahkûmlarından farksızdılar. Andy koltuğuna yerleşti.

Göz teması kurmaktan kaçınarak, bu sıkıntılı işi bir an önce bitirmek arzusuyla, içine düştükleri keşmekeşi özetledi.

“Bildiginiz gibi Lehman Brothers Yatırım Bankası on dört gün önce iflas bayrağını çekti.”

Yok canım, sahi mi Andy! Artık finansal krizin ve batık kredilerin dünyayı felaketin eşiğine getirdiğini bilmeyen kalmamıştı. Gelgelelim Andy orijinal iki çift laf edebilmeyi oldum olası beceremezdi.

“Yürüyen beş projemiz var. Hepsi Lehman tarafından fonlanıyordu. Proje sahipleriyle konuştum, beşi de fişi çekiyor. Uzun vadede üç iş daha vardı. İki Lehman’la, biri Lloyd’s’la, ama bütün krediler donmuş durumda. Bankerler sığınaklarına kaçtılar. Tek sent borç verecekler diye ödleri kopuyor.”

Evet Andy, bunu da biliyoruz. Hepsi manşetlerdeydi zaten. Hadi birimiz gırtlığına yapışmadan bitir şu işi.

“Yönetim kurulu dün toplandı ve eleman çıkarma kararı aldı. Otuz birinci yılındaki herkese yol veriliyor. Bazıları hemen işten çıkarıldı, bazıları ertelendi. İşe alımlar belirsiz bir tarihe atıldı. İş onayları durduruldu. Ve, bunu söylemek benim için çok zor ama bizim bölümün bütün faaliyetleri askıya alındı. Girişimci inşaat sektörüne tekrar ne zaman ısınır bilinmez. Dünya kredilerin bollanmasını bekleyedursun, şirket sizleri kadrosunda tutmak istemiyor. Korkarım büyük bir ekonomik bunalımın eşiğindeyiz. Muhtemelen bu, işten çıkarmaların daha ilk turu. Üzgünüm çocuklar. Gerçekten üzgünüm.”

İlk konuşan Ben oldu. “Yani bizi doğruca kapının önüne mi koyuyorsunuz?”

“Hayır. Sizin için savaş verdim. Önce tamamen ilişik kesme gündeme geldi. Ticari Emlak’ın, şirketin en küçük bölümü olduğunu hatırlatmam gerekmez sanırım. Şu anda en ağır darbeyi alan da o. Yönetimi bir tür izin seçeneğine ikna ettim. Şimdi gideceksiniz ama geri dönme olasılığınız var.”

Samantha “Olasılık mı?” diye atıldı. Izabelle gözündeki yaş sildi ama istifini bozmadı.

“Evet, sözün tam anlamıyla kocaman bir olasılık. Şu anda kesin olan bir şey yok Samantha. Anlamaya çalış. Hepimiz çırpınıyoruz. Altı ay sonra bedava çorba dağıtılan aşevinde bile buluşabiliriz. 1929’dan kalma fotoğrafları görmüşsünüzdür.”

Yapma Andy, hangi aşevi? Sen mi? Şirketin üst düzey yöneticilerinden biri olarak geçen yıl cebine 2 milyon 800 bin dolar girdi. Yöneticisine en çok kazandıran hukuk firmaları listesinde dördüncü olan S&P ölçeğinde ortalama bir kazanç sayılır aslında. Lehman cavlğı çekip, Bear Stearns göçüp, yüksek riskli ipotekli konut kredisi balonu patlayana kadar buna bile burun kıvrıyanlar vardı. Birden dördüncülük kıymete bindi. En azından bazılarının gözünde.

Ben “Şu sözünü ettiğiniz izin ne tür bir şey?” diye sordu.

“Teklif şöyle. Şirket sizi on iki ay süreyle kadrosunda tutacak ama maaş almayacaksınız.”

“Ne hoş,” diye mırıldandı Izabelle.

Andy onu duymazdan gelerek devam etti. “Sağlık sigortanız devam edecek. Bir şartla. Bir sivil toplum kuruluşu için çalışacaksınız. İnsan Kaynakları uygun bir isim listesi hazırlıyor. Gidip gönüllü hizmet verecek, dünyayı kurtaracak, bu arada ekonominin toparlanması için dua edeceksiniz. Bir yıl sonra kıdem kaybınız olmadan şirkete dönmüş olabilirsiniz. Ticari Emlak bölümüne dönüş yok ama şirket size uygun bir pozisyon bulacak.”

“Zorunlu izin bittiğinde işimiz garanti yani,” dedi Samantha.

“Hayır, hiçbir şey garanti değil. Açık konuşmak gerekirse hiçbirimiz bir yıl sonra ne durumda olacağımızı öngöreceğimize kadar zeki değiliz. Seçim dönemindeyiz, Avrupa cehenneme dönmüş, Çinliler uçmuş, bankalar batıyor, piyasalar çöküyor, kim-

se inşaat yapmıyor, herkes tüketimden kaçıyor. Dünyanın sonu yakındır.”

Dördü bir an Andy'nin odasında karalar bağlamış bir halde dünyanın sonunu düşündüler. Nihayet Ben “Sen de mi gidiyorsun, Andy?” diye sordu.

“Hayır, beni Vergi bölümüne yolluyorlar. Düşünebiliyor musunuz? O bölümden nefret ederim ama kabul etmesem taksi şoförlüğü yapmak zorunda kalırdım. Vergi konusunda yüksek lisansım olduğu için beni gözden çıkaramadılar.”

“Tebrikler,” dedi Ben.

“Üzgünüm çocuklar.”

“Yok, ben samimiyim. Senin adına sevindim.”

“Belki bir ay sonra beni de yollarlar. Ne olacağı belli değil.”

Isabelle “İşi ne zaman bırakmamız isteniyor?” diye sordu.

“Hemen şimdi. Prosedüre göre bir izne çıkış anlaşması imzalayacaksınız. Masanızı toplayıp gideceksiniz. İnsan Kaynakları sizlere elektronik postayla STK'ların listesini ve gerekli belgeleri iletcek. Kusura bakmayın çocuklar.”

“Bu lafi tekrarlayıp durma lütfen,” dedi Samantha. “Bunu söylemen bir işe yaramıyor.”

“Doğru ama daha beteri de olabilirdi. Sizin durumunuzdakilerin çoğuna ücretsiz izin bile önerilmiyor. Hepsi doğruca kapının önüne konuyor.”

“Bağışla Andy,” dedi Samantha. “Şu anda hepimizin moralini bozuk.”

“Sorun değil. Bunu anlayışla karşılıyorum. Kızmakta, üzülmekte haklısınız tabii ki. Şu hale bakın; hepiniz bu ülkenin en sıkı üniversitelerinin hukuk fakültelerinden mezunsunuz. Şimdi hırsız gibi eskort eşliğinde binadan çıkarılıyorsunuz. Fabrika işçileri gibi işten atılıyorsunuz. Korkunç. Tek kelimeyle korkunç. Bunu önlemek için bazı yöneticiler maaşlarının yarı yarıya azaltılmasını bile teklif etti.”

“Sayıları bir elin parmaklarını geçmez, eminim,” dedi Ben.
“Evet, öyle. Birkaç kişi yalnızca. Durum budur arkadaşlar.”

SAMANTHA'nın Isabelle dahil üç kişiyle paylaştığı daracık çalışma bölümünde, siyah döpiyesli, siyah kravatlı bir kadın duruyordu. Ben'in yeri koridorun daha aşağısındaydı. Kadın gülümsemeye çalışarak “Adım Carmen,” dedi. “Size yardım edebilir miyim?” Kucağında üstünde şirket adı bulunmayan boş bir karton kutu vardı. Böylece bunun zorunlu izne çıkarılan ya da kovulanların büro döküntüsünü içeren, Scully& Pershing'e ait resmi depolama havuzu olduğunu kimse anlamazdı.

Samantha kibarlığı elden bırakmamaya gayret ederek “Teşekkür ederim, gerekmez.” dedi. Aslında içinden kadını terslemek, kaba davranmak geliyordu ama sonuçta Carmen de emir kuluydu. Çekmeceleri açıp kişisel eşyalarını ayırmaya başladı. Çekmecenin birinde eline bazı S&P dosyaları geçti. “Bunlar ne olacak?”

Carmen “Onların şirkette kalması gerekiyor,” dedi. Samantha'nın değerli bir varlığı iç etmesi olasılığı varmış gibi genç kadının her adımını kontrol ediyordu. Aslında bütün değerli bilgiler bilgisayarlarında saklıydı. Samantha bir masaüstü bilgisayar, bir de yanından eksik etmediği dizüstü bilgisayarı kullanıyordu. Scully& Pershing'e ait bir dizüstü bilgisayarı. Onu da şirkete bırakması gerekecekti. Normal olarak kendi kişisel bilgisayarından da bütün verilere ulaşabiliyordu ama artık şifreleri değiştirmiş olmalıydılar.

Uyurgezer gibi çekmecelerini boşalttı. Aslında içinden çöpe yollamak gelse de koleksiyonundaki altı minyatür gökdeleni yavaşça kişisel eşyasının arasına iteledi. Isabelle gelince ona da bir karton kutu verildi. Sanki herkes, bütün maaşlı avukatlar, sekreterler, avukat yardımcılarını kapağı yeni bir yere atmıştı. Koşullar hemen benimsenmişti: Biri masa ve dolabını boşaltırken yanına

kimse sokulmuyordu. Başına dikilip seyretmek, anlamsız veda-
laşmalara girişmek yoktu.

Izabelle'in gözlerindeki şişlik ve kırmızılık tuvalete kapa-
nıp ağladığına işaretledi. Samantha'ya "Beni ara," diye fısıldadı.
"Akşam bir içki içelim."

"Olur," dedi Samantha. Her şeyini kutuya, evrak çantasına
ve pahalı bir markanın ürünü geniş el çantasına doldurduk-
tan sonra arkasına bakmadan, kırk sekizinci katın koridorun-
da, Carmen'in peşinden asansörlere yürüdü. Beklerlerken son
bir kez çevresine bakıp gördüklerini hafızaya almak isteme-
di. Asansör geldi. Neyse ki boştu. Carmen Samantha'ya git gide
ağırlaşan kutuyu işaret edip "Ben taşıyayım," dedi. Samantha
"Olmaz," diyerek asansöre girdi. Carmen lobi düğmesine bastı.
Samantha neden bir görevli eşliğinde binadan çıkarıldığını
anlayamıyordu. Konuyu zihninde evirip çevirince büsbütün
tepesi attı. İçinden ağlamak, sağı solu kırıp dökmek geliyordu
ama en çok istediği annesini aramaktı. Kırk üçüncü katta du-
ran asansöre iyi giyimli genç bir adam bindi. O da bir karton
kutu kucaklamıştı. Omzuna büyükçe bir çanta asmış, koltuğu-
nun altına deri bir evrak çantası sıkıştırmıştı. Yüzünde aynı şaş-
kınlık ve korku ifadesi vardı. Samantha ona ara sıra asansör-
de rastladığını hatırladı, ama tanışmıyorlardı. Ne şirket ama!
O kadar büyüktü ki, çalışanları Noel partisinde üstünde isim-
leri yazılı yaka kartı takarlardı. Genç adamın ardından içeri si-
yah takımlı bir güvenlik görevlisi daha damladı. Herkes yerini
bulunca Carmen yeniden lobi düğmesine bastı. Samantha göz-
lerini yere dikti. Biri konuşsa bile cevap vermeyecekti. Otuz do-
kuzuncu katta asansör gene durdu. Bay Kirk Knight gözü cep
telefonunda, içeri adım attı. Kapı kapandığında başını kaldırıp
şöyle bir baktı. İki karton kutuyu görünce irkildi. Knight, hem
Birleşmeler ve Satınalmalar'ın kıdemli ortaklarından biri, hem
de yönetim kurulu üyesiydi. Aniden iki kurbanıyla karşılaşın-

ca yutkunup kapıya baktı, sonra da telaşla 28 numaralı düğmeye bastı.

Samantha ona hakaret edemeyecek kadar uyuşmuş durumdaydı. Diğer meslektaşları gözlerini yummuştu. Asansör durunca Knight kendini apar topar dışarı attı. Samantha ancak kapı kapandıktan sonra şirketin 30. ve 65. katlar arasına yayılmış olduğunu hatırladı. Adam ne diye apar topar 28'de inmişti acaba? Sonra da "Aman umurumda mı sanki?" diye düşündü.

Lobiye geçip Broad Caddesi'ne çıkana kadar Carmen peşini bırakmadı. Ayrılırken duyulur duyulmaz bir sesle "Üzgünüm," diye mırıldandı ama Samantha karşılık vermedi. Üstünde bir katır yüküyle nereye gittiğini bilmeden yaya trafiğinin arasına daldı. Gözünün önünde, Lehman ve Bear Stearns çalışanlarının, sanki iş yeri yanıyormuş gibi kucaklarında öteberi dolu kutuları, can havliyle binadan çıkışlarını gösteren gazete fotoğrafları canlandı. *Times*'ın İş Dünyası bölümünün birinci sayfasında yayınlanan o büyük, renkli fotoğrafı hiç unutmuyordu. Bu, çaresizlik içinde kaldırırında dikilip kalmış, gözü yaşlı bir Lehman çalışanının fotoğrafıydı.

Gelgelelim bunlar artık bayat haberdi. Samantha etrafta fotoğraf makineli kimse görmedi. Kutusunu yere koyup taksi beklemeye başladı.

2

SAMANTHA SoHo'da ayda iki bin dolar ödediği modern daire-sine girer girmez, büro ıvır zıvırı dolu kutuyu yere bırakıp ken-dini kanepeye attı. Cep telefonunu kaptı, ama kimseyi aramadı. Gözleri kapalı, derin bir soluk alıp kendini dinledi. Annesinin se-sine, onun yüreklendirici sözlerine ihtiyaç duyuyordu ama, karşı tarafa kesinlikle zayıf, incinmiş, yaralı hissi vermek istemiyordu.

Birden aslında nefret ettiği bir işten kurtulmuş olduğunu fark etti. Bu akşam saat yedide, zamanla yarışarak köleliğe de-vam edecek yerde televizyonda sinema seyredebilir ya da arka-daşlarıyla yemeğe çıkabilirdi. Pazar günü Andy Grubman'ı ve onun bir sonraki çok önemli anlaşmasıyla ilgili bir yığın belge-yi dert etmeden kent dışında gezmeye gidebilirdi. Üç yıldır be-denine yapışık duran "Şirket Telefonu" adlı o küçük canavarı da iade edip kurtulmuştu. Samantha birden kendini özgür ve kuş gibi hafiflemiş hissetti.

Onu korkutan şey, aylık gelirini kaybetmiş olması ve kariye-rindeki beklenmedik tersine dönüştü. Şirketin üç yıllık bordro-lu çalışanı olarak cebine yılda 180 bin dolar giriyordu. Buna ik-ramiye de eklendiğinde görünüşte oldukça iyi kazanıyordu ama kent yaşamı bunu bir biçimde yalayıp yutuveriyordu. Zaten ya-rısı vergiye gidiyordu. Bir tasarruf hesabı vardı ama para birik-tirmeye gönlü yoktu. Yirmi dokuz yaşında bekâr bir kent kadı-mıysanız, üstelik gelecek yılki kazancınızın bu yılki maaşlar ar-

tı ikramiye toplamınızı aşacağını hesaplamışsanız, hiç tasarrufa yönelir miydiniz? Samantha'nın Columbia Üniversitesi hukuk fakültesinden mezun, beş yıldır S&P'de çalışan bir arkadaşı vardı. Şu anda daha üst pozisyondaydı. Bu yıl eline geçen para tahminen yarım milyon doları bulacaktı. Samantha da aynı yoldan gitmeye niyetleniyordu.

On iki ay çalıştıktan sonra yarıştan vazgeçip arkasına bakmadan büyük hukuk firmalarından kaçan arkadaşları da olmuştu. Biri Columbia Hukuk Dergisi'nin eski editörüydü. S&P'den yakasını kurtarıp Vermont'ta kayak hocalığı yapmaya başlamıştı. Nehir kenarında bir kulübede yaşıyor, cep telefonunu pek açmıyordu. Oğlan şirketteki on üç ayının sonunda gelecek vadeden başarılı bir hukukçudan beyni sulanmış bir ahmağa dönmüş, vaktini masa başında uyuyarak geçirmeye başlamıştı. İnsan Kaynakları'nın müdahalesine gerek kalmadan kafayı iyice bozup kenti terk etmişti. Samantha onu sıkça hatırlar, hatta hafiften bir kıskançlık hissi duyardı.

Rahatlama, korku ve aşağılanma. Anne babası Washington D.C.'deki eğitimi için avuç dolusu para dökmüşlerdi. Georgetown Üniversitesi'nin siyasal bilgiler fakültesinden yüksek onur derecesiyle mezun olmuştu. Sonra hukuk fakültesinde fırtına gibi esmiş, orayı da üstün derecelere bitirmişti. Federal mahkemedeki stajının ardından pekçok büyük şirket onu bünyesine almak istemişti. Yaşamının ilk yirmi dokuz yılında birçok başarı, pek az yenilgi görmüştü. Bu şekilde kapı dışarı edilmek çok gurur kırıcıydı. Binadan eskort eşliğinde çıkarılmak hakaretin daniskasıydı. Onca yıllık başarılı iş yaşamında bunu basit bir tökezleme sayamazdı.

Sayılara göz atınca, biraz teselli bulmak mümkün oluyordu. Lehman'ın iflasının ardından binlerce genç profesyonel sokağa dökülmüştü. Keder paylaşıldıkça azalır derler ama şu an Samantha'nın kendinden başkasına acıyacak hali yoktu.

Numarayı tuşlayıp Karen Kofer'ı istedi. Kanepeye uzanmış hiç kıılmıdamadan yatıyor, düzenli soluk almaya çalışıyordu. “Anne, benim. Sonunda oldu. İşimi kaybettim.” Dudağını ısıırıp gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

“Çok üzüldüm, Samantha. Ne zaman oldu?”

“Bir saat kadar önce. Şaşırdım diyemem tabii ama gene de inanasım gelmiyor.”

“Anlıyorum canım. Çok üzgünüm.”

Bir haftadır işten çıkarılma olasılığından başka bir şey konuşmamışlardı. “Evde misin?” diye sordu Karen.

“Evet. Merak etme, iyiyim. Blythe işte. Henüz haberi yok. Daha kimseye söylemedim.”

“Çok üzücü.”

Samantha bir başka dev şirkette çalışan Blythe ile Columbia'dan arkadaştı. Aynı evi paylaşırsalar da birbirlerini fazla görmezlerdi. Haftada yetmiş beşle yüz saat arası çalışıyorsanız, başkasıyla pek az şey paylaşabilirdiniz. Blythe'in şirketinde de işler iyi gitmiyordu. Kızcağız en kötüsünün başına gelmesinden korkuyordu.

“Ben iyiyim anne.”

“Hayır, değilsin. Birkaç günlüğüne eve gelsene.” Ev değişken bir hedefti. Annesi Dupont Meydanı'na yakın güzel bir ev kiralamıştı. Babası da Alexandria'da nehir yakınlarında küçük bir daire tutmuştu. Samantha iki yerde de bir aydan fazla kalmamıştı. Şu anda da böyle bir niyeti yoktu.

“Gelirim,” dedi. “Ama şimdi değil. Daha sonra.”

Uzunca bir ara oldu. Sonra annesi gayet yumuşak bir ses tonuyla “Peki ne yapmayı planlıyorsun, Samantha?” diye sordu.

“Bir planım yok anne. Şu an şoktayım. Ancak bir saat sonrası düşünabiliyorum.”

“Anladım. Keşke yanında olabilseydim.”

“Merak etme anne, ben iyiyim.” Şu ara annesinin tepesine

John Grisham'dan sürprizlerle dolu yeni bir kadın kahraman...

Wall Street'in büyük avukatlık firmalarından birinde çalışan Samantha Kofer, ekonomik durgunluk baş gösterince işine veda etmek zorunda kalır.

Yeni bulduğu iş, Apalaşlar'ın göbeğinde, adını yalnızca kitaplarda gördüğü küçük bir kasabadadır.

Yasalara sıkça çiğnendiği, kuralların görmezden gelindiği, yönetmeliklerin göz ardı edildiği bir yerdir burası. Avukatlık mesleği, Samantha'yı giderek kömür madenciliğinin karanlık ve tehlikeli dünyasına çekmekte, şiddet her köşede varlığını hissettirmektedir. Samantha birkaç hafta içinde kendini, boğazına kadar ölümcül bir davaya gömülmüş bulacaktır.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1682-7

9 789751 416827

₺ 30,00